

Ще се спусна низъ гората бѣла,
Като облакъ, като люта хала.

Ще премина селото, полето,
Ще извия право къмъ морето.

А пъкъ тамъ ще чака страшна риба
И съ опашка пѣната ще шиба.

Ще разтвори тя димяшо гърло —
Съсъ шейната въ него ще се хвърля.

Па ще плувнемъ презъ водитѣ преко
И ще стигнемъ въ чужди край далеко.

Ще разтвори тя тогава устни —
Живъ и здравъ на сухо ще ме пустане.

Тамъ ще си направя азъ колиба,
Ще се храня съ кестени и риба.

Да ми даватъ сто шейнички златни
Нѣма да се върна вечъ обратно.

Нека въ кжши плачатъ и се вайкатъ
Дѣдо, татко, бате, чичо, майка.

Нека всѣки дума имъ въ лицето:
„Туй-затуй пропждихте момчето!“

Асенъ Разцвѣтниковъ.

